

Emlékiállítás Rákospalotán

Mohácsi Ferenc (1924–1980) a második világháború utáni nemzedék egyik legkiválóbb tehetségeként indult. Sikeresen befejezte főiskolai tanulmányait – kvalitásait társai és tanárai egyaránt elismerték. *Boldizsár István* osztályába járt, de Európára figyelt. *Kmetty János* tanársegédének választotta. A szoc-reál követelményeit elutasította, inkább a rajztanítást vállalta, mellette szabadabb szellemben festhetett.

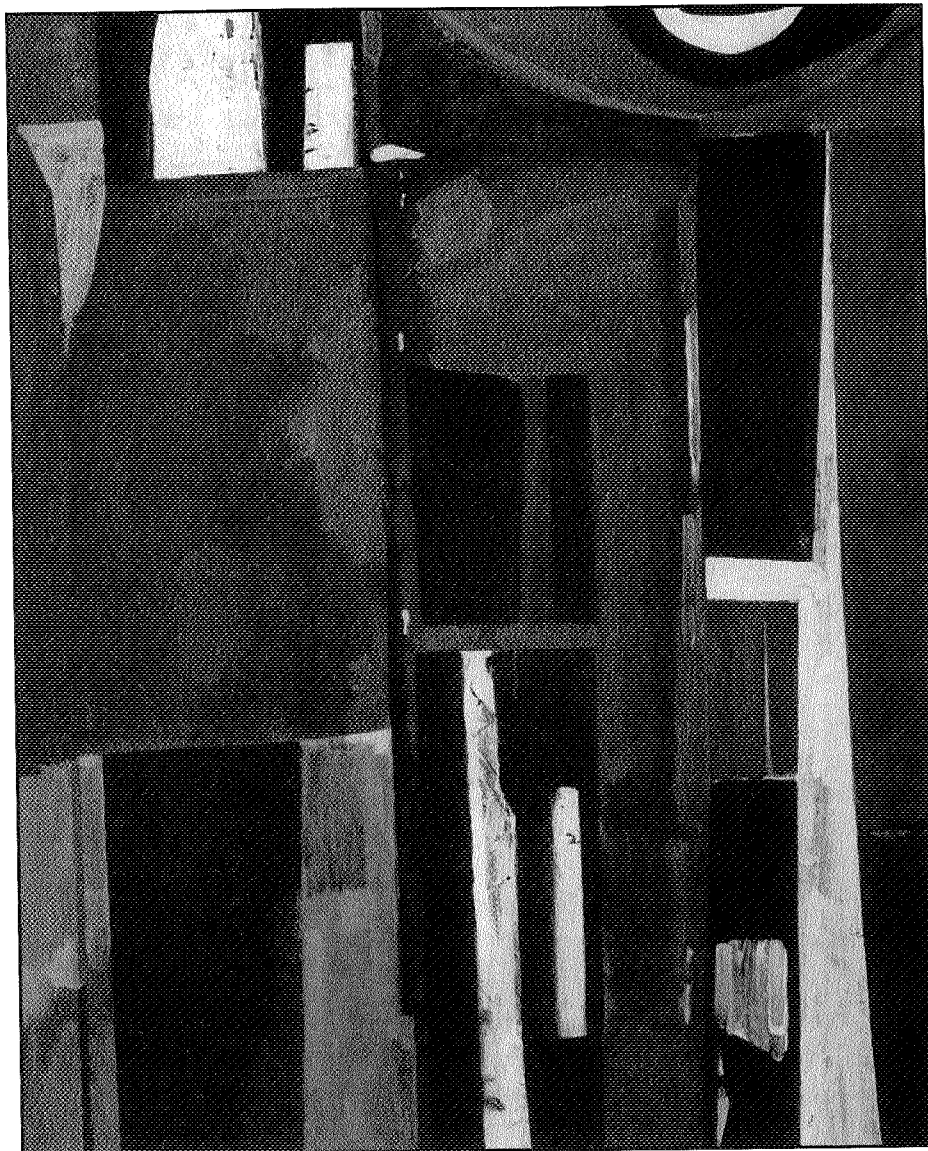
1957 nyarán a Lengyel Képzőművész Szövetség magyar alkotókat látott vendégül Zakopánében. Az itt tapasztalt szabad művészeti szellem és nyitottság Mohácsi Ferencet törekvésében megerősítette. Ugyanebben az évben Moszkvában VIT-díjat kapott, mely festménye az Ermitázs gyűjteményét gyarapítja.

1958-ban hároméves Derkovits ösztöndíjban részesült, melyet másfél év után – nézetei miatt – az akkori hatalom tisztségviselői megvontak.

Ismét a *Radda Barnen iskolában* tanított. Készített tankönyv illusztrációkat is, és kitartott elvei mellett. Azokban az években az állami beruházások két ezrelékét köztéri alkotások létrehozására kellett fordítani. Gyakoriak voltak a megbízások és a pályázatok. Mohácsi Ferenc tizenkét nyilvános pályázaton nyert, hatot sikerrel meg is valósított. Ezek ma is középületeket díszítenek. Az oktatással felhagyott, noha szívesen tanított, sőt a gyerekekrajzokból tanult is: spontaneitást, őszinteséget, tömörítést. Stílusát az alaptörvények szigorú szem előtt tartásával fejlesztette, ahogy a kristályok is épülnek. Stílusa mégsem vált öncélúvá, műveiben mindig érződik az az élményvilág, amit környezetében átélt.

A szakma értékelte festészetét. Neve megtalálható katalógusokban és lexikonokban. Jellemzését azonban a művészettörténészek igen kurtára fogták. Máig nincs, aki róla monográfiát, szakdolgozatot, disszertációt írna. Ajánlani kellene az ELTE utolsó éves művészettörténész hallgatóinak!

Mohácsi Ferenc ígéretes pályáját korai halála szakította meg. A XV. kerületben sem sokan ismerték az itt élő és alkotó magányos művészt. Életében egy önálló kiállítása nyílt a Rákospalotai

Mohácsi Ferenc: Geometrikus kompozíció (70x60)

Múzeumban. Országos kiállításokon többször szerepelt. Tanítani hívták az Iparművészeti Főiskolára is, de azt sem vállalta. Visszahúzódó természete előre vetítette a feledés homályát. *Eigel István* Erdemes Művész, a régi barát két. évtized után 1998-ban, a Rudnay Társaság néhány lelkes tagjával – a Pesthidegkúti Alapítvány révén – rendezte meg emlékkiállítását. Erre az alkalomra Eigelék költségén katalógus is készült. A következő évben *Kecskeméti Kálmán* festőművész Ozirisz Alapítványa révén a Fényes Adolf teremben szerepeltek Mohácsi festmények.

A feledés fátylát Rákospalotán a Csokonai Művelődési Központ lelkes és fáradhatatlan szervezője *Ferk Ilona* festőművész lebentette fel. A táblaképeiből nyílt kiállítást január 9-ig, majd grafikáinak, vázlatainak és murális

munkáinak fotóit január 17-től február 6-ig láthatják az érdeklődők. Ismét eszünkbe jut a művészettörténet régi tanulsága: a jó művészeket is elfeledhetik, majd újra értékelik. A magányban, visszavonultan alkotókról a világ még könnyebben megfélemedezik. Abban reménykedhetünk, hogy a művek tovább éltetik alkotójuk emlékét, és nemesítik életünket. Hisszük, hogy a jövőben is lesznek, akik láthatják Mohácsi Ferenc műveit.

Molnár József

„Az alkotás kényszerében éppen az az etikusság, hogy az alkotó a benne fölhalmozódott értékeket nem akarja magának megtartani, hanem át akarja azokat adni az embereknek.”

Moholy-Nagy László